

UMRO JE MILE BABIĆ

Susretasmo se često u utočištu grešnika kad bih zjegao s površi u jedno-m malom mjestu kraj mora, u oštariji zajedničkoga prijatelja kod koje se more ljubilo s krajem, u mjestu koje i danas nastava Svebor, kod mandrača iz kojega i danas isplovljava njegov čun. (Ili ipak isplovljava Palunkov? Svejedno, ne vonjaju li već prvi redci na priču iz davnina?) I tada su mi se teške misli razbijale tek kad bi vali silovito treskali o stijenje. Ne bijaše nametljiv, sjedijaše tamо tјa u kutu i jedini slušaše moje priče koje su ga podsjećale na njegove mlade dane. Katkad bi mu i sam spomen imena ili mjesta zasuzio oči. S vremenom sam sve radije sjedao za njegov stol. Čudno svima bijaše naše društvo, ali ni prvo ni posljednje takvo koje mi je bilo među najmilijima, koje sam s pomnjom birao. S vremenom me prozva starim mladim prijateljem jer: „Ti si mlad čovjek, ali mi smo stari prijatelji.“ I on se liječio od natruha prošlosti koje ga sustizaše, ali ne hotijaše biti ničijim teretom. Čudili smo se svemu što je drugima bilo posve obično i smijali onomu na što se smijasmo samo mi, stanovnici jednoga davno izgubljenoga svijeta. Tih se dana i sam izgubih u bajci jer na križanju umjesto uobičajenoga desnog skrenuh lijevo te mjesto u život uniđoh upravo u bajku. Vozilo ostavih pored napuštenoga ljetnikovca. Začuh neke glase te ne mogah razabrati dopiru li s druge strane, s mjesta u kojemu se zbijahu kuće slugu gospodara ljetnikovca ili gospoda na drugoj strani još ne bijahu othodila. Iz rijetkih kuća pomaljahu tek sijede glave i čim zadovoljiše znatiželju i uzriješe promatrača, brzo se vraćahu svakodnevnim poslima. Mene pak gonjaše neka nadnaravna sila te krenuh prema mjestu s kojega se vide tri mora jer mi bjesovi šaputaše da je ondje kraj svita. *Da me uzriješ sad, vidjela bi kako nestajem kao točka na obzoru, a bome da postoje ti skalini za Carstvo Sjena, bili bi tu negdje, na rubu Onoga mora (jerbo more s tim imenom postoji, samo je nje-govo ime tebi nepoznato), pa da stvarno postoji ta rijeka zaborava, odmah bih se u Podzemlje spustio. Možda bih se pred spuštanje osvrnuo i urezao u kamen poruku „Oprosti!“ jednoj dragoj osobi koju negda povrijedih, a tebi „Adio i hvala!“* Bijaše uistinu lijep dan za nestanak. *Ja nekad vidim prije nego što dođem, tako sam jednoć i tebe ugledao, a sada gledam put Luke, pa me potraži. „Gdje da te tražim na slijepoj karti?“, odgovorila si. Gdje sam, zar je to važno u ovome*

času dok mislim na tebe i ako bih upravo sad, u ovome posebnom trenutku htio da si baš ti tu sa mnom? Otkrivali smo, dakle, nova mora, otoke i kopna, ali kad se uspeh na brijeg, shvatih da su nam neotkriveni ostali nevidljivi gradovi sa svojim zvonicima zaklonjenim zelenilom ili kakvim proljetnim oblakom. Na povratku spoznah zašto mi se u daljini ukazaše skalini i zašto mi je na sedlu oko zasuzilo. Umro je Mile Babić.

Domagoj Vidović